

Poglavlje 1

*Šuma Boulend, Lankšir,
subota, 24. februar*

Moja najbolja prijateljica treba da se uda za pedeset dva minuta, a hotelski apartman izgleda kao glavni teren u Glastonberiju trećeg dana.

Soba je posuta nasumičnim artiklima svadbene opreme – u tu kategoriju spada i sama mlada. Grejs je još uvek u svojoj kućnoj haljini, tek dopola našminkana. U međuvremenu, ja sam provela poslednjih deset minuta mahnito pokušavajući da oživim cveće u njenoj kosi, koje je stradalo prilikom izlaska iz automobila, po povratku od frizera.

Velikodušno prekrivam njene lokne još jednim slojem laka za kosu i bacam prazno pakovanje na veliki bračni krevet.

„Sigurna si da je svaka dlaka na svom mestu, Ivi?“ pita me, brzo nanoseći maskaru na velikom starinskom ogledalu. Upotrebila sam dovoljno laka da obezbedim Trevoru Sorbijeju* lagodnu penziju, tako da sam opravdano samouverena.

„Definitivno“, kažem.

„Ne izgledaju neprirodno, zar ne?“ nastavlja Grejs, uzimajući pudrijeru sa rumenilom u kuglicama.

Proveravam dotičući njene lokne. Imam utisak kao da su napravljene od fiberglasa.

* Trevor Sorbie – čuveni engleski frizer sa sopstvenom linijom proizvoda za negu i oblikovanje kose. (Prim. prev.)

„Naravno da ne“, lažem, strateški nameštajući listiće preko tridesetak šnalica. „Tvoji cvetovi su savršeni. Tvoja kosa je savršena. Sve je savršeno.“

Posmatra me, potpuno neubeđeno.

Nalazimo se u mladinom apartmanu u gostionici u Vajtvelu, u šumi Boulend, ruralnoj oblasti toliko lepoj da je bila inspiracija za Tolkinov Šajer u „Gospodaru prstenova“, i toliko mirnoj da je kraljica lično rekla da bi volela da ovde provede penziju. Što je sasvim u redu, budući da ona verovatno spada u onih 0.001 procenata stanovništva koji mogu to sebi da priušte.

Bilo kako bilo, nismo stigle ni da se divimo prizoru; jednostavno nije bilo vremena. Predivan apartman, sa svojim raskošnim prozorom i starinskim šmekom, potpuno je u drugom planu u ovom trenutku.

„Sjajno! Odlično. Dobro! Hvala“, kaže Grejs bez daha. „Dobro. Šta sad?“

Nemam predstavu zašto mene pita – ne postoji osoba manje kvalifikovana da daje savete u ovakvoj prilici.

Kao prvo, nisam naviknuta na ove svadbene budalaštine. Poslednje venčanje kojem sam prisustvovala bilo je sredinom osamdesetih, kada se mamina rođaka Kerol udavala za Brajana, vižljastu ljubav svog života. U roku od tri godine Brajan je pobegeo sa slikarkom stokilašicom, koja je bila i dekoraterka njihovog doma. Kerol je bila očajna, uprkos neporecivo profesionalnim radovima koje je njena suparnica sprovela u njihovom ulaznom holu, na stepeništu i odmorištu.

Za tu svadbu imala sam na sebi pufnastu suknju i tokom dana nijednom nisam isпустиła paževu ruku. Da sam tad znala da će to biti jedna od najznačajnijih veza u mom životu, potrudila bih se da mu zapatim ime.

Što me dovodi do drugog razloga zašto bi Grejs bilo bolje da zatraži savet od časovnika u uglu sobe: iskreno sumnjam da ću se ikad udati.

Pre nego što steknete pogrešan utisak, treba da objasnim nešto veoma važno. Nije da ja ne želim da se udam – volela bih, zapravo. Ali, jednostavno mislim da se to nikad neće dogoditi.

Zato što je činjenica – veoma *zabrinjavajuća* činjenica – da sam sada na pragu dvadeset sedme godine i da nikad nisam bila zaljubljena. Čak nisam bila ni blizu toga da se zaljubim. Ono što hoću da kažem jeste da nikad nisam uspela da ostanem u vezi duže od tri meseca. Ukratko, za mene je vezivanje ono što je grudnjak veličine 2 za Pamelu Anderson. Potpuno pogrešan spoj.

Smešno je, ali stalno nailazim na ljude koji smatraju da bi to trebalo da bude povod za slavlje. Oni pretpostavljaju da me moja nesposobnost da ostanem u vezi čini mladom, slobodnom i sasvim nezavisnom.

Ali ja se tako ne osećam. Kao i svi ostali, pročitala sam „Ženskog evnuha“ u trećoj godini srednje škole i nisam se brijala ispod pazuha tri nedelje, no jednostavno znam da emancipacija ne treba ovako da izgleda.

Tipičan slučaj je Geret s kojim sam raskinula prošle nedelje. Geret je bio – i još uvek jeste – divan. Lep osmeh. Dobra duša. Pristojan posao. Divan. Kao i uvek, sve je dobro počelo, prijatnim večerima uz bocu kiantija u vinariji u Peni Lejnu, blizu mog stana u Liverpulu, i lenjim nedeljnim poslepodnevima u bioskopu.

Međutim, kada smo bili zajedno jedva četiri nedelje, predlagao je trodnevno putovanje u severni Vels sa njegovim roditeljima. Tada sam znala da je za nas prekasno. Prestala sam da razmišljam o simpatičnoj jamici na njegovoj bradi i nisam mogla da izbrišem iz sećanja prljavštinu ispod njegovih noktiju. Ni činjenicu da je najintelektualnije štivo na njegovoj polici bio primerak auto oglasa. I... Ma dobro, nek ostane na tome.

Dovoljno je reći da sam svesna da ništa od onog što je on radio ili govorio nije bilo tako strašno, i svakako ne može da se poredi sa stvarima koje neke žene moraju da trpe. Ipak, iako sam stalno govorila sebi da to što muškarac smatra da je Džordž Eliot bio onaj momak iz „Majndera“* nije najgora stvar na svetu, znala sam duboko u sebi da on nije čovek za mene. Što je u redu. Osim što se čini da oni nikad nisu pravi ljudi za mene.

* Minder – britanska komedija o londonskom podzemlju. (Prim. prev.)

Bilo kako bilo, posle prekida od dvadeset dve godine, sada me očekuju tri svadbe u jednoj godini, a deveruša sam na svakoj od njih. Mada, ako je suditi po današnjoj drami, nisam sigurna da će moji živci da izdrže taj tempo.

„Cipele!“, izjavljuje Grejs, dok tabana po spavaćoj sobi, razbacujući stvari na sve strane.

Bacam pogled na sat: još trideset jedan minut. Grejs se sada vrti po sobi kao tinejdžerka koja čeka rezultate testa za trudnoću. Uzima svoju četkicu za ruž i zastaje.

„Možda bi trebalo da obučem svoju haljinu“, kaže. „Ne, čekaj, potrebne su mi čarape. Uh, stani! Da li da prvo doteram frizuru uvijačem? Šta ti misliš?“

Otkud ja znam?

„Hm, čarape?“, nudim mogući odgovor.

„U pravu si. Da. Čarape. Isuse, gde su?“

Poglavlje 2

Bilo bi mi draže da mogu da kažem da je venčanje krivac za današnju pometnju, ali ova scena je samo mikrokosmos Grejsinog života u poslednjih pet godina. Za to vreme nivoi njenog stresa nisu probili samo tavanicu, već i tri sprata, dobro izolovano potkrovlje i krov.

Početak te histerije podudario se sa Grejsinim povratkom na posao posle rođenja njene kćerke Poli pre četiri godine. Slučaj je dostigao vrhunac kada je beba broj dva, Skarlet* (boja Grejsinog lica u ovom trenutku), stigla prošlog novembra.

Sadržaj Grejsine tašne završava na podu komad po komad, sve dok konačno ne otkrije svoje najlonke.

„Stvarno moram da budem pažljiva s njima“, kaže ona.

Smeštajući se na ivicu kreveta, Grejs cepa pakovanje, vadi jednu čarapu i navlači je na nožne prste sa svom prefinjenošću zidara koji obuva par martinki. Sasvim očekivano, njeni prsti prolaze pravo kroz čarapu, cepajući je silinom od koje mi se diže kosa na glavi.

„Uh, jeb...“, počinje, ali u tom trenutku četvorogodišnja Poli ulazi u sobu iz kupatila, sprečavajući majku da izgovori nešto zbog čega bi se pokajala. „Bože! Bože! Bože!“, nastavlja. „To je bio moj jedini par čarapa. Koštale su osamnaest funti!“

„Šta?!“, kažem u neverici. „Za osamnaest funti ne samo da bi trebalo da budu otporne na cepanje, već i na nuklearnu eksploziju.“

* Engl.: scarlet – grimizno crvena boja. (Prim. prev.)

Još dvadeset šest minuta. Možda sam novajlija u svemu ovom, ali znam da je do sad trebalo da budemo skoro spremne. Atmosfera u celoj prostoriji počinje da podseća na epizodu „Urgentnog centra“.

„Čuj“, kažem. „Kako mogu da ti pomognem?“

„Hm, Polina kosa!“, viče Grejs, trčeći u kupatilo u potrazi za svojom ogrlicom.

„Hajde, Poli“, kažem veselo. Međutim, Poli je suviše zauzeta mazanjem „Molton Braun“ kreme na tepih.

„Hajde, srce“, ponavljam, trudeći se da ne zvučim očajno, već odlučno i prijateljski. „Stvarno moramo da ti sredimo kosu. *Stvarno*.“

Jedva da me je čula, sada zauzeta tečnim sapunom.

„Dobro, ko hoće da izgleda kao manekenka?“, pitam, tragajući za nečim – bilo čim – što bi moglo da je ubedi da me poslušaju.

„Ja!“, viče Poli, brzo ustajući sa poda. „Ja hoću da budem manekenka kad porastem!“

Imala sam sreće. Prošle nedelje je želela da bude morski biolog.

Vezujem Poline meke plave lokne u dve kikice, dodajem razne svetlucave šnale i bacam pogled na sat. Još dvadeset tri minuta. Moja haljina još uvek visi na vratima; što se tiče šminke, uspela sam samo da kamufliram bubuljicu na bradi puderom.

Odlučujući da je najbolja taktika da se spremim na brzinu kako bih mogla da pomognem mladoj da se obuče, odlazim u kupatilo i, naginjući se preko luksuzne kade, počinjem da se šminkam, sa svom preciznošću trogodišnjeg deteta koje učestvuje u takmičenju za najbolju ekspresionističku sliku.

Po završetku šminkanja, grabim svoju haljinu sa vrata i mukotrpno je navlačim preko glave, vodeći računa da se dezodorans ne preslika na tkaninu. Zatim stajem pred ogledalo da bih „snimila“ rezultat.

Nije loše. Nisam baš Džej Lo, ali nije loše.

Haljina laska mojoj figuri, a to je uvek prednost kada vam priroda udeli klasičnu englesku građu. Nije da sam debela, ali gornji

deo moga tela (ravne grudi) i donji deo (velika zadnjica) izgledaju kao da pripadaju dvema različitim osobama.

Moja kosa srednje dužine je po prirodi miš-smeđa, ali je na granici da bude plava već nekoliko godina, zahvaljujući preparatu za šatiranje koji mi je podario raskošne pramenove.

Danas je moja kosa pažljivo uvijena – oprostite, *razbarušena* – u frizuru „prirodnog“ izgleda, čije je stvaranje trajalo više od dva sata, a koje podrazumeva toliko proizvoda za kosu da bi njima mogla da se natapira kosa čak i strašilo. Ali, uprkos brzo nanetoj šminki, kao i ozlojeđenosti zbog bubuljice na bradi, ispunjava me osećaj da sam uspela sasvim pristojno da se doteram.

Upravo se spremam da pohitam u pomoć Grejs kada mi pogled pada na moju tašnu pored lavaboja. Uviđam da sam nešto zaboravila. Nešto presudno. Nešto što će savršeno upotpuniti moj izgled. Moje „pileće filete“ – uloške za povećanje grudi.

Dramatičniji od vonderbra grudnjaka i znatno jeftiniji od estetske hirurgije (samo 49.99 funti), ulošci su strpljivo čekali da se ukaže prilika za njihovu upotrebu. Guram ih niz prednji deo haljine i nameštam, zatim se okrećem prema ogledalu da bih osmotrila rezultat.

Ne mogu a da se ne osmehnem.

I dalje nisam idealni kandidat za devojkicu sa naslovne strane časopisa „Nats“, ali se svakako radi o poboljšanju onoga čime me je priroda obdarila (to jest čime me nije obdarila). Spremam se da pokažem Grejs svoj novi dekolte, ali me u tome sprečava njen urlik iz susedne prostorije.

Mlada je izazvana na dvboj.

Poglavlje 3

ŠTA se dogodilo sa čokoladnim darovima?!“, viče Grejs, ljutito stežući slušalicu hotelskog telefona. „Istopili su se?“, pita, lica crvenog od gneva. „Kako su mogli da se istope?“ Stavlja ruku na čelo.

„Dobro, koliko loše izgledaju? Hoću da kažem, i dalje su sroliki?“ Pauza.

„Arrgh!“ Grejs ljutito spušta slušalicu. Ajoj.

„To znači da više nisu sroliki?“, pitam.

„Izgleda da sad više liče na maćeća govna“, kaže Grejs beznažno. „Nemam predstavu gde je moja tijara. Da li je neko video moju tijaru? O bože, sad sam i nju izgubila.“

„Ne, nisi“, kažem, pokušavajući da smirim situaciju. „Mora da je tu negde.“ Iako će nam biti potreban sistem satelitske navigacije da bismo je pronašli.

„Mamice“, kaže Poli, „nemam na sebi gaćice.“

Grejs se srozava na krevet. „Ovo je sjajno“, kaže. „Udajem se za otprilike petnaest minuta. Imam rupu na čarapi, ne mogu da nađem tijaru, upravo sam otkrila fleku od kreme za samopotamnivanje na kolenu, a sada izgleda da nisam sposobna ni da obučem kćerki donji veš. Ne samo da rizikujem da me socijalna služba proglasi za nepodobnog roditelja, već sam zvanično postala najgora mlada na svetu.“

Sedam na krevet i grlim je. „Razvedri se, Grejs. Samo moraš da sagledaš stvari u drugačijoj perspektivi. Ovo je samo najvažniji dan u tvom životu“, šalim se.

Ona jadikuje. Čuj, trudim se.

„Trebalo bi da se prošetam crkvom elegantna kao Odri Hepbern“, kaže ona. „U ovom trenutku, osećam se elegantno kao... kao... Pegi Mičel.“

Moram da se nasmejem. „Ne budi smešna“, kažem. „Barem si desetak centimetara viša od Barbare Vindzor.“

Vidim trag osmeha na njenom licu.

„Vidi, ima li svrhe paničiti?“ nastavljam. „Nije da Patrik neće da te čeka. Pa šta ako malo zakasniš? Uostalom, šta god ti misli- la, izgledaš *predivno*.“

„Stvarno?“ Zvuči neubeđeno.

„Pa, uskoro ćeš tako izgledati“, kažem, zagledajući njenu kuć- nu haljinu. „Hajde, vreme je da ubacimo u veću brzinu.“

Zatim preuzimam volan i dodajem gas, jurišajući na Grejs sa njenom trakom za tupe, lakom za nokte, rumenilom u kugli- cama, sjajem za usne, rumenilom u kuglicama (ponovo) i, kona- čno, haljinom, koju oblačimo zajedno – uz Polinu pomoć – jedva uspevajući da je navučemo preko Grejsine glave.

Taman kad pomislim da smo spremne i da nam ostaje malo vremena viška, postaje jasno da drami nije kraj.

„Sranje!“, iznenada uzvikuje Grejs. „Ostavila sam minduše dole kod mame. Žao mi je, Ivi, ali moraš nekako da ih pronađeš.“

Ponovo bacam pogled na sat. Osećam se iscrpljeno.

Posle pronalaženja Grejsine mame, uzimanja minduša i tr- čanja u pravcu stepeništa, primećujem da nam je preostalo oko četiri i po minuta. Međutim, u trenutku bezglavog uspona stepe- nicama nešto ili – bolje reći – neko potpuno odvlači moju pažnju.

On je jednostavno jedan od najzgodnijih muškaraca koje sam ikad videla. „Grubo zgodan“ je izraz koji mi pada na pamet – dru- gim rečima, zgodan, ali ne toliko savršen da je dosadan ili lep. Ima glatku i preplanulu kožu, isklesane crte lica i oči boje tople melase. Nos mu je nezatno kriv, ali to je stvarno zanemarljivo. Telo mu je toliko u formi da bi pored njega i *Action Man* izgle- dao kao mlitavko.

Usporavam korak dok se penjem, a puls počinje da mi se ubr- zava kada shvatim da gleda pravo u mene. Bestidno otkrivam da mu uzvraćam pogled dok se sve više približavamo jedno drugom.

Zatim se, u trenutku kada naši putevi treba da se ukrste, događa najneverovatnija stvar.

On spušta pogled na moje grudi.

Samo na delić sekunde, naravno, ali nema sumnje da se to dogodilo. Zapravo, njegov pogled je toliko očigledan da skoro mogu da ga opišem kao buljenje. Oči mu se značajno šire, i čak uočavam da zadržava dah. Dok skreće pogled i nastavlja da silazi stepenicama, ne mogu da prestanem da odmahujem glavom u neverici.

Deo mene je zgranut tolikim prisustvom neandertalca u tom inače božanskom biću – i podsećam se na sopstveno obećanje da nikad ne sudim o nekom na osnovu njegovog izgleda. Drugi deo mene je prijatno iznenađen očiglednom delotvornošću nedavno kupljenih „fileta“.

Zato sa vidnim poletom u koraku otvaram vrata mladenačkog apartmana.

„Pronađeno!“, kažem. „Jedan par minduša.“

Grejs se okreće prema meni i zaprepašćeno uzdiše – a onda počinje histerično da se kikoće.

„Šta je bilo?“, pitam zbunjeno.

„Nema šanse da tako izgledaš na mojim venčanim slikama“, nastavlja, ne uspevajući da suzdrži smeh.

„Kako da izgledam?“, pitam, srećna što sam konačno uspela da je opustim. Ali dok skrećem pogled nadole, uzrok njenog veselja postaje stravično očigledan.